

Anticændene, hvortimod de saane Anticændenes Tilfyn og Omsorg.

Som offentlige Veie kunne de ikke have en af de private Veie indblandet Natur, da Særkjendte for dem maatte være, at de ikke kunne affpærres for alfar Brug — hvad derimod er Tilfældet med private Veie. — Den nødvendige Grændse mellem disse Classer kan vel drages af det Offentliges Repræsentanter; men Grændsens endelige Fastsættelse maa, naar saadant paafordres, henhøre under Domstolene.

Naar det Offentliges Repræsentanter erklære en alfar Veie ude af al Værd for alfar Brug og som Følge heraf beslutte ikke at vedligeholde den, vilde de enkelte Eiendomme, der almindelig benytte den, nødes til selv at holde den vedlige; men isaaftald maatte de have Ret til at affpærre den, hvad dog — hvis ellers Noget paataaler en vedblivende uhindelig Færdsel — maatte beroe paa en Afgjørelse af Domstolene. Kan ifølge denne en sliq Affpærring ikke finde Sted, maatte det og paaligge det Offentlige at tildele Veien en forholdsvis Deel af Vedligeholdelsen, da i modsat Fald de Eiendomme, der stadig skulde bruge den, vilde paabyrdes en Vedligeholdelsespligt, der gik ud over Grændsen for deres Benyttelse. — Afgjørelsen af dette fælles Forhold maatte altsaa — ligesom Spørgsmaalene om Veiens Ophør som Veie eller Affpærring for alfar Brug — forbeholdes Domstolene.

Gaaende ud herfra bør de offentlige Tilfynsautoriteter ikke kunne have i deres Magt enten at affpærre, afhænde eller albeles affkaffe en alfar Veie, tværtimod maatte de have den Pligt at vaage over, at offentligt Veiareal — hvad desværre saa hyppig skeer — ikke tabes, men derimod atter kunde optages til Vedligeholdelse, naar forandrede Forholde nødvendiggjorde det. — herunder dog selvfølgelig ikke medregnede saadanne Veiarealer, der ved nye utlagte vederlagdes den offentlige Færdsel.

Spørgsmaalet: „om, i hvilken Grad og paa hvilken Maade en saadan som alfar betragtet Veie skulde vedligeholdes paa det Offentliges Vegne“ bør pr. Conseqvents afgjøres af offentlige Autoriteter. At lade denne Afgjørelse væsentligst beroe paa Communebestyrelserne tror jeg saavel principmæssig som i Rea-

liteten urigtigt, fordi disse neppe til enhver Tid — hvad Erfaring og Synes tilstrækkelig at have bekræftet — vilde kunne frigjøre sig fra den hæmmende Indskydelse, deres Stilling — som Communeboernes Repræsentanter og som tildeels selv interesserede — vilde kunne udøve paa den af dem træffende Afgjørelse. Selvfølgelig maatte deres Mening som Beboernes Repræsentanter forinden være afæstet; men i saa Fald sees Intet til Hinder for, at de Beboere, der have Udgifterne af Veien, gives Leilighed til at yttre deres Mening, saaledes som ved Leiligheder af lignende Art ogsaa har været Praxis, og ei ualmindelig bevirket et fra Communebestyrelsens Bestemmelse modsat Resultat.

Medens jeg nu ikke seer nogen Anledning til at indsætte disse uregulativmæssige Alfarveie i Veisystemet i „Modfætning“ til de øvrige offentlige Veie, da tværtimod deres Egenskab som offentlige Veie synes at fordrø, at de stillebes derind i „Eiighed“ med disse, saa synes det heller ikke i mindste Maade nyttigt at unddrage dem det Tilfyn og den Omsorg, de allerede have og kunne gjøre Forbring paa af Politimesteren og Sognefogden — hvortimod denne Unddragning fra Omsorg af de nærmeste offentlige Tilfynsautoriteter maatte forringe Garantien for, at det Offentliges Tarev blev faldbestgjørende varetaget, og at Communebestyrelserne opfyldte deres Pligt imod det Offentlige.

Nu, forinden en almindelig Ordning af det offentlige Veivæsen gennemføres, at dispensere fornævnte Embedsmænd fra deres Pligter i Henseende til en Deel af Veivæsenet, men at lade dem beholde dem for den øvrige Deels Vedkommende, synes ei alene at være uconsequent, men ogsaa uklogt.

De iregulativmæssige Alfarveie formenes derfor at burde optages paa Regulativerne for de offentlige Veie, dog under en særskilt Afdeling der adskilte sig fra Veivæsenets ved, at de ikke behøvede at indkastes, grundforbedres, reguleres eller overhovedet gives anden Istandsættelse og Vedligeholdelse, end den, deres Farbarhed og Besærbel nødvendig maatte kræve.

Indførte i Regulativet maatte de bestandig forblive derpaa, kun med Undtagelse af det